

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 6SŽ/11/2013                    |
| Identifikačné číslo spisu: | 9013010065                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 19.03.2014                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Zdenka Reisenauerová     |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2014:9013010065.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci navrhovateľa: MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpený Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, 811 02 Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, P.O.BOX 155, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 26. marca 2013, č. RP/024/2013, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu zo dňa 26. marca 2013, č. RP/024/2013 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 eur na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v štátnej pokladnici pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút: BÚ - depozitný účet neúročený č. XXXXXXXXXXX/XXXX v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

### Odôvodnenie

Rada pre vysielanie a retransmisiu rozhodnutím zo dňa zo dňa 26. marca 2013, č. RP/024/2013 vydaným v správnom konaní č.: 505-PLO/O-6419/2012 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods.1, písm. g/, h/, postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisoch (ďalej len zákon č. 308/2000 Z. z. alebo zákon o vysielaní a retransmisii) rozhodla tak, že navrhovateľovi ukladá podľa § 64 ods.1, písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii pokutu určenú podľa § 67 ods.5, písm. a/ uvedeného zákona vo výške 3.319 € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 tohto zákona tým, že časový úsek od cca 16:25 hod do cca 16:55 hod a časový úsek od cca 17:25 hod do cca 17:55 hod programu Šerif Ned Blessing odvysielaného v rámci programovej služby JOJ PLUS dňa 23. septembra 2012 so začiatkom o cca 16:25 hod, ktorý zodpovedá prvému a tretiemu 30 minútového časovému úseku trvania predmetného programu dva krát prerušil zaradením reklamných blokov, a to o cca 16:34

hod, 16:52 hod a o cca 17:32 hod a 17:49 hod. Súčasne Rada vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a podľa § 67 ods.16 zákona o vysielaní a retransmisii je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu v zákonnej lehote podal opravný prostriedok navrhovateľ. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žiadal náhradu trov konania.

V dôvodoch opravného prostriedku tvrdil, že napadnutým rozhodnutím bol ukrátený na svojich právach. Namietal, že napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie je v rozpore s obsahom spisov, zistenie skutkového stavu je nedostatočné na posúdenie veci a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Navrhovateľ uviedol, že Rada vo svojom oznámení o začatí správneho konania ako aj v napadnutom rozhodnutí uviedla, že podkladmi pre vydanie napadnutého rozhodnutia sú záznam z vysielania programu, prepis/popis skutkového stavu a písomné vyjadrenie účastníka konania. Poukazom na právnu úpravu ustanovenú v paragrafe 71 ods. 1 zákona o vysielaní v spojení s § 34 ods. 2 a 4 správneho poriadku a § 22 ods. 1,2,3 správneho poriadku namietal, že Rada ako správny orgán nevykonala dôkaz - ohliadku záznamu z vysielania predmetného programu, resp. pri vykonaní tohto dôkazu postupovala v rozpore s uvedenými ustanoveniami správneho poriadku, nakoľko o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu. Argumentáciu Rady, že sa pred vydaním rozhodnutia s podkladmi oboznámila, považoval v priamom rozpore s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ako aj v rozpore s administratívnym spisom, keďže z vykonania tohto dôkazu neexistuje žiaden záznam - zápisnica, poukazom na to, že z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, akým spôsobom tak urobila, keby tak urobila, kto bol pri tomto úkone prítomný, akým spôsobom vykonanie tohto dôkazu prebiehalo atď. Dôvodil, že zo samotnej povahy ohliadky ako procesného úkonu v správnom konaní vyplýva že práve bezprostrednosť a priamosť pozorovania je nenahraditeľným rysom v konaní pred Radou a nie je možné sa mu vyhnúť odkazom na sprostredkovanú analýzu/prepis/popis bez toho, aby členovia Rady obrazovo zvukový záznam, za ktorý môžu udeliť sankciu, na vlastné oči videli. Tvrdil, že vykonanie dôkazov resp. vyhotovenie zápisnice o vykonaní dôkazov (ohliadky predmetného záznamu z vysielania) má pre vysielateľa ako účastníka správneho konania zásadný význam. Považoval za veľmi podstatnú aj skutočnosť, že nielen hodnotenie, ale aj samotná selekcia do analýzy/ prepisu/ popisu je prejavom subjektívneho náhľadu na vec, takže by v prípade, ak by analýza nahradila zápisnicu, došlo by k situácii, kedy by de facto rozhodovali nikým nevolení úradníci/ zamestnanci namiesto osobného rozhodovania členov Rady. Namietal, že vzhľadom k uvedenému Rada pri vykonávaní dôkazov postupovala v rozpore so správnym poriadkom, čím nedostatočne zistila skutkový stav veci, zistený skutkový stav je v rozpore s obsahom spisov a v konaní Rady bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. V danej súvislosti dal do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu ČR sp. zn. 7As/57/2010 - 82 z 3. apríla 2012.

Ďalej navrhovateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci, nepreskúmateľnosť rozhodnutia a vadu konania. Citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona o vysielaní tvrdil, že jazykový výklad predmetného ustanovenia je nejednoznačný a je z neho možné vyvodiť viacero interpretácií, poukazom na to, že jednou z nich je výklad, ktorý bez ďalšieho zdôvodnenia uplatnila Rada, avšak predmetné ustanovenie rovnako umožňuje vyvodiť záver, že vysielateľ je oprávnený prerušiť program ľubovoľným počtom „reklamných“ prerušení v ľubovoľnom časovom rozstupe, za súčasného dodržania podmienky, že počet prerušení zodpovedá počtu 30 -minútových úsekov vysielaného programu a zároveň, že čas vysielaný, čas venovaný „mediálnej komerčnej komunikácii“ nepresiahne časový úsek 12 minút počas jednej hodiny vysielania, v ktorom prípade vysielateľ predmetné ustanovenie zákona o vysielaní neporušil, nakoľko z možných štyroch, resp. piatich 30 minútových úsekov vysielaného programu program prerušil 4 krát, čiže plne v súlade so zákonom. Poukazom na právnu úpravu Smernice 2007/65/ES a Smernice 2010/13/EÚ vytýkal Rade, že sa v napadnutom rozhodnutí nezaoberala nejednoznačnosťou tohto ustanovenia a bez akýchkoľvek relevantných dôvodov len konštatuje, že musí ísť o jedno reklamné prerušenie v každom 30 minútovom úseku a to bez toho, aby priblížila svoj výklad relevantným ustanoveniam príslušných smerníc, ktoré obsahujú úpravu prerušovania vysielaných

programov, alebo predložila ďalšie dôkazy na podporu svojho tvrdenia o predmetnom výklade uvedeného ustanovenia zákona o vysielaní, majúce za následok nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre jeho nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

Ďalej dôvodil, že v danom prípade ide o zásah správneho orgánu do základného práva vysielateľa na slobodu prejavu, ktorá sa rovnako vzťahuje aj na vysielanie komerčných komunikátov (reklama). Poukázal na konštantnú judikatúru ESLP, ako aj na nález Ústavného súdu SR z 2. júna 2009 sp. zn. III ÚS 42/09-77, v zmysle ktorého „ustanovenie čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy ako aj čl. 10 ods. 1 Dohovoru zaručujú ochranu pred zasahovaním orgánov verejnej moci do výkonu práva na slobodu prejavu. Pokiaľ orgán verejnej moci do výkonu uvedeného práva zasiahne, je na ňom aby preukázal, že zásah zodpovedá kritériám zákonnosti legitimacy a proporcionality." Vytýkal Rade sa posúdením kritérií legality a legitimacy a proporcionality zásahov zaoberala nedostatočne, tieto kritéria vyhodnotila nesprávne, resp. kritérium legitimacy a proporcionality v napadnutom rozhodnutí nijakým spôsobom neskúmala a ich existenciu nijako neodôvodnila, čím je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť a súčasne Rada týmto konaním mu odňala možnosť konať pred orgánom verejnej moci a súdom. Poukazom na rozhodnutie ESLP vo veci Amann proti Švajčiarsku (rozhodnutie č. 27798/95) tvrdil, že podľa ustálenej judikatúry Súdu je určitá norma „predvídateľná" vtedy, ak je formulovaná dostatočne presne na to, aby umožnila každej osobe v prípade potreby za pomoci odborných poradcov prispôbiť chovanie. Dôvodil, že obmedzenie prerušenia vysielaného obsahu programovej služby síce vyplýva zo zákonného ustanovenia § 35 ods. 3 zákona o vysielaní, avšak predvídateľnosť tohto ustanovenia je absolútne nedostatočná, nakoľko umožňuje mnohopočetný a nejednoznačný výklad. Zdôraznil, že takýto nedostatok právnej normy nie je možné odstrániť ani aplikačnou a interpretačnou praxou Rady, nakoľko nedostatok presnej špecifikácie právnej povinnosti vysielateľa v právnej norme nie je možné nahradiť správnu úvahou orgánu výkonnej moci. Výslovil názor, že je viac ako jednoznačné, že vzhľadom na absenciu presného, jasného a špecifického zákonného ustanovenia sa takáto povinnosť stáva pochybnou a teda pri jej hodnotení je potrebné aplikovať zásadu in dubio mitius, v rozsahu menej obmedzujúceho spôsobu splnenia povinností vyplývajúcich zo zákona o vysielaní, ktorú je Rada povinná na predmetnú vec aplikovať. Mal za to, že ustanovenie článku 20 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. marca 2010, ktoré bolo transponované do zákona o vysielaní, nedáva jasnú odpoveď na otázku, či je možné v rámci 30 minútového časového úseku prerušiť vysielaný program jedným alebo viacerými reklamnými prerušeniami, resp. či v prípade, ak vysielateľ v 30 minútovom časovom úseku program nepreruší, tak automaticky stráca právo na prerušenie programu v inom 30 minútovom časovom úseku. Uviedol, že nakoľko ustanovenie § 35 ods. 3 zákona o vysielaní predstavuje transpozíciu ustanovenia článku 20 ods. 2 Smernice Rada ako aj Najvyšší súd SR sú povinní na prejednávajúcu vec aplikovať príslušné ustanovenia zákona o vysielaní v súlade správnymi aktmi EÚ, pričom možná aplikácia predmetného nejasného ustanovenia v prejednávanej veci však znamená výklad práva EÚ, ku ktorému je vecne oprávnený jedine Súdny dvor EÚ. Žiadal, aby Najvyšší súd SR predmetné odvolacie konanie prerušil a obrátil sa na Súdny dvor EÚ s požiadavkou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke k výkladu a aplikácie ustanovenia článku 20 ods. 2 Smernice.

Ďalej namietal, že Rada uložila vysielateľovi sankciu bez predchádzajúceho upozornenia na opakované porušenia namietanej povinnosti, keďže rozhodnutia, ktorými ho Rada upozornila na porušenie povinností - rozhodnutia rady RL/39/2011, RL/40/2011 a RL/ 86/2011 boli napadnuté žalobou na Krajskom súde v Bratislave, pričom do dnešného dňa nedošlo k právoplatnému rozhodnutiu o tom, či predmetné rozhodnutia boli zákonné alebo nie, v dôsledku čoho Rada vec nesprávne právne posúdila a konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia trpí takou vadou, ktorá mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. V danej súvislosti dal do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu ČR z 3. apríla 2012 sp. zn. 6 As/26/2010.

Odporca k opravnému prostriedku navrhovateľa sa vyjadril tak, že navrhoval napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

Z dôvodov vyjadrenia vyplýva, že odporca nesúhlasil s námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku. Zastával názor, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona, ďalej mal za to, že jeho rozhodnutie je riadne odôvodnené vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov. Výšku uloženej

sankcie - pokuty, považoval rovnako za plne odôvodnenú tvrdiac, že v predmetnom správnom konaní sa riadne vyrovnal s argumentmi navrhovateľa, napadnuté rozhodnutie nevykazuje žiadne právne a nelogické vady, ktoré by mohli mať vplyv na jeho zákonnosť a rovnako ani jeho postup v predmetnom správnom konaní nevykazuje žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

K námietke navrhovateľa vo vzťahu k nezákonnosti vykonania dôkazu uviedol, že podkladom pre vydanie rozhodnutia sú podľa správneho poriadku všetky skutočnosti, ktoré môžu prispieť k zisteniu skutočného stavu veci, záznam z vysielania je jedným z podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní, na ktorom je jednoznačne zaznamenaný skutkový stav, pričom rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Uviedol, že vzhľadom na právnu úpravu ustanovenú v § 34 ods. 3 správneho poriadku bol navrhovateľ povinný navrhnuť na podporu svojich tvrdení uvedených vo vyjadrení k správnomu konaniu dôkazy, ktoré sú mu známe. Poukazom na skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu, mal za to, že Rada poskytla navrhovateľovi možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a spôsobu ich zistenia a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení, pričom navrhovateľ bol súčasne poučený, že pokiaľ svoje práva nevyužije Rada rozhodne aj bez jeho stanoviska. Konštatoval, že z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamu z vysielania, je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho zhliadnutím a spochybnenie sledovania programu, ktorého obsah je predmetom správneho konania členmi Rady, nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľa sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše aj zavádzajúce. Súhlasil s tvrdením navrhovateľa, že písomný prepis/popis skutkového stavu nie je možné zamieňať ani stotožňovať so zápisnicou o vykonaní dôkazov, nakoľko písomný prepis/popis skutkového stavu je iba nevyhnutným prejavom zásady písomnosti správneho konania, keď písomný popis skutkového stavu slúži na zachytenie obsahu skutkového stavu zaznamenaného na technickom nosiči, pričom skutkový stav v tej najhodnovernejšej podobe je zachytený aj v podobe záznamu vysielania, avšak vzhľadom na písomnú formu správneho konania, ako aj jeho konečného výstupu vo forme písomného rozhodnutia, je nutné tento obsah preniesť do písomnej podoby, v ktorej je zaznamenaný text a popísané dianie, ktoré sa vyskytne v obrazovej zložke. Mal zato, že keďže navrhovateľ v rámci správneho konania ani vo svojom písomnom stanovisku k predmetu správneho konania neuviedol žiadne konkrétne námietky voči podkladom pre rozhodnutie, nepovažoval záznam vysielania programu a jeho prepis/popis za sporný s poukazom na to, že ani sám navrhovateľ nenamietal rozpor medzi skutkovým stavom popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetným záznamom vysielania. V danej súvislosti dal do pozornosti rozhodnutia Najvyššieho súdu č. 2Sž/3/2009, 3Sž/66/2009, 5Sž/8/2010, 3Sž/22/2012.

Odporca k ďalšej námietke týkajúcej sa výkladu § 35 ods. 2 zákona č. 38/2000 Z. z. uviedol, že nesúhlasí ani s touto ďalšou námietkou navrhovateľa, teda že jazykový výklad ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. je nejednoznačný. Argumentoval, že z gramatického výkladu slovného spojenia „jedno prerušenie na každý 30 -minútový časový úsek“ vyplýva, že v každom jednom 30 -minútovom časovom úseku môže byť zaradené len jedno reklamné prerušenie, poukazom na to, že takáto formulácia predmetného ustanovenia teda okrem počtu povolených prerušení reguluje aj spôsoby zaraďovania a takýto výklad je navyše aj v súlade s účelom tohto ustanovenia - t.j. je zabezpečiť celistvosť programu a chrániť tak spotrebiteľa (teda diváka) pred príliš frekventovaným prerušovaním programov, ktoré by pôsobilo rušivo. V danej súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 2S/114/11, na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sž/7/2012. Konštatoval, že ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. rovnako ako aj znenie článku 20 ods. 2 Smernice o AVMS je nejednoznačné len v tom, že z ich znenia nie je zrejmé, či sa trvaním audiovizúálneho diela myslí čistý čas diela (t. j. iba časť trvania diela bez reklamných prerušení), alebo hrubý čas diela (t. j. aj s reklamnými prerušeniami), poukazom na to, že Rada v tomto prípade postupovala v zmysle judikatúry Európskeho súdneho dvora konkrétne rozhodnutia vo veci ARD v. PRO Sieben Media AG, sp. zn. C-6/98.

Odporca nesúhlasil ani s tvrdením navrhovateľa, že Rada sa v napadnutom rozhodnutí nezaoberala kritériami legality a legitimity a proporcionality, keďže Rada sa so všetkými tromi kritériami vysporiadala na strane 5 napadnutého rozhodnutia. Taktiež nesúhlasil s tým, že by Rada pochybila pri posudzovaní naplnenia kritéria podľa článku 26 ods. 4 Ústavy SR, keď skúmala predmetný program z hľadiska jeho dĺžky a počtu prerušení zaradením reklamy, aby zistila, či sú splnené dôvody pre uloženie sankcie za porušenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z.. Poukazom na rozhodnutie EŠLP vo veci Amann proti Švajčiarsku uviedol, že požiadavka obmedziť zaraďovanie reklamy v rámci vysielania audiovizúálnych

diel zakotvená v ustanoveniach zákona č. 308/2000 Z. z. vychádza z potreby ochrany diváka pred nadmerným reklamným tlakom a tiež zachovania integrity audiovizuálnych diel, čo je v záujme ako i autorov daných diel, tak aj samotných divákov sledujúcich tieto diela, doplniac, že táto požiadavka je jasne postulovaná Smernicou o AVMS a taktiež jednoznačne zakotvená v právnom poriadku Slovenskej republiky. Uviedol, že právo na slobodu prejavu je teda celkom zrejme obmedzené osobitnou ochranou divákov a autorov audiovizuálny diel a to na základe zákona, konkrétne ustanoveniami § 35 zákona č. 308/2000 Z. z., a práve takéto obmedzenie slobody prejavu umožňuje ustanovenie článku 26 ods. 4 Ústavy SR. Mal za to, že postupom Rady nebola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred orgánom verejnej moci ani súdom.

Návrh navrhovateľa na prerušenie odvolacieho konania a obrátiť sa na Súdny dvor EÚ s požiadavkou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke v súvislosti s výkladom článku 20 ods. 2 Smernice o AVMS odporca nepovažoval za nedôvodný. Vyslovil názor, že predmetná povinnosť je stanovená jednoznačne a neumožňuje mnohopočetný výklad.

Nesúhlasil ani s námietkou navrhovateľa, že tým, že Rada sankcionovala vysielateľa bez predchádzajúceho upozornenia na opakované porušenie namietanej povinnosti, vec nesprávne právne posúdila a konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia trpí takou vadou, ktorá mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Uviedol, že Rada pri ukladaní sankcie sa riadila všetkými zákonnými kritériami, pričom uloženie sankcie náležite zdôvodnila na strane 7 a 8 napadnutého rozhodnutia. Poukázal na to, že rozhodnutia Rady č. RL/39/2011 a RL/40/2011 nadobudli právoplatnosť dňa 8. júna 2011 a rozhodnutie Rady č. RL/86/2011 dňa 13. októbra 2011, pričom k spáchaniu správneho deliktu došlo v predmetnom správnom konaní dňa 23. septembra 2012, z čoho je zrejmé, že v čase spáchania správneho deliktu boli všetky vyššie uvedené rozhodnutia právoplatné, a preto pokiaľ ich krajský súd alebo Najvyšší súd Slovenskej republiky právoplatným rozhodnutím nezruší, nie je ich možné za iné ako právoplatné ani považovať, a samotná skutočnosť, že sú uvedené rozhodnutia predmetom súdneho prieskumu, nie je pre predmetné správne konanie relevantná. V danej súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6SŽ/28/2011.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s §§ 250l a nasl. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku, na pojednávaní súdu dňa 19. marca 2014 oboznámil obsah spisu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis č.: 505-PLO/O-6419/2012 a vypočul zástupcov účastníkov konania.

Zástupca navrhovateľa na pojednávaní súdu uviedol že v celosti trvá na dôvodoch uvedených v písomne podanom opravnom prostriedku a zdôrazňuje tri dôvody, pre ktoré napadnuté rozhodnutie Rady považuje za nezákonné a to predovšetkým, že Rada nevyhotovila zápisnicu o vykonaní dôkazu vzhľadom na vysielaného záznamu, čím postupovala v rozpore s § 22 ods. 2 a 3 správneho poriadku, ktorú skutočnosť dáva do pozornosti z dôvodu, že má vážne podozrenie o tom, že Rada ako kolektívny orgán postupuje len na základe prepisu/popisu záznamu, ktorý vypracúva jej kancelária. Ďalej zdôraznil nejednoznačnosť § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. poukazom na to, že do tohto ustanovenia bola transformovaná smernica, avšak jej aplikácia poskytuje podľa jeho názoru rozdielne výklady a tiež poukazom na predchádzajúcu právnu úpravu zákona platného do 14. decembra 2009. Súčasne zdôraznil, že v zmysle platnej právnej úpravy Rada môže uložiť sankciu len vtedy, pokiaľ na porušenie právnej povinnosti vysielateľa upozornila, i keď je pravdou, že v danom prípade Rada vysielateľa upozornila v troch prípadoch uvádzaných v napadnutom rozhodnutí, avšak o žalobách ktorými napadol nezákonnosť týchto rozhodnutí nebolo právoplatne rozhodnuté.

Zástupca odporcu na pojednávaní súdu uviedol, že sa v celosti pridrižiava písomných dôvodov uvedených vo vyjadrení, v ktorom sa zaoberal aj námietkami odvolateľa zdôraznenými na pojednávaní súdu. Dal do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu SR 2SŽ/27/2012, v ktorej veci sa najvyšší súd zaoberá obdobným prípadom a v ktorom k vznesenej námietke navrhovateľa týkajúcej sa nejednoznačnosti § 35 ods. 3 zákona zaujal jednoznačný názor a rozhodnutie Rady potvrdil.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o

vysielaní a retransmisie za porušenie povinností podľa § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisie.

Podľa § 4 ods.1 až 4 zákona o vysielaní a retransmisii poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Činnosť rady vyplývajúca z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia rady a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len "kancelária").

Podľa § 5 ods. 1, písm. g/, h/, m/, n/ zákona o vysielaní a retransmisii do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby, vybavovať sťažnosti na porušenie tohto zákona podľa § 14a.

Podľa § 35 ods. 1,3 zákona o vysielaní a retransmisii reklama a telenákup sa zaraďujú do vysielania medzi jednotlivé programy.

Pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, (§ 5 ods. 2 zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom, autorský zákon), okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie.

Podľa § 64 ods. 1 až 4 zákona o vysielaní a retransmisie za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie: a) upozornenie na porušenie zákona, b) odvysielanie oznamu o porušení zákona, c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti, d) pokutu, e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Sankciu podľa odseku 1 písm. d) rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a) a c), ods. 3 písm. k), § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b)] alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods.1 písm. e)].

Pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená. Za deň,

keď sa rada dozvedela o porušení povinnosti podľa odseku 1, sa považuje deň prerokovania správy o kontrole dodržiavania povinností podľa tohto zákona na zasadnutí rady.

Podľa § 67 ods. 5, písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3 319 eur do 165 969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49 790 eur, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok) okrem ustanovení § 23 v časti neprístupnosti zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods.1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že žalovaný správny orgán v predmetnej veci náležite postupoval v zmysle citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, zistil skutočný stav veci, v konaní postupoval v súčinnosti s navrhovateľom ako s účastníkom konania a vo veci sa nedopustil ani takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu považoval za súladné so zákonom.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250i a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.(§ 245 ods.2 O.s.p.).

Najvyšší súd zastáva názor, že v administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho

deliktu a uloženie sankcie zaň, je teda podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojim postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky, za ktorých k spáchaniu došlo, ako aj následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu. Zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii.

Z obsahu administratívneho spisu najvyšší súd v danej veci mal preukázané, že žalovaný správny orgán navrhovateľovi napadnutým rozhodnutím uložil sankciu za porušenie povinnosti ustanovenej v § 35 ods.3 zákona č. 308/2000 Z. z. výške 3.319 € tým, že časový úsek od cca 16:25 hod do cca 16:55 hod a časový úsek od cca 17:25 hod do cca 17:55 hod programu Šerif Ned Blessing odvysielaného v rámci programovej služby JOJ PLUS dňa 23. septembra 2012 so začiatkom o cca 16:25 hod, ktorý zodpovedá prvému a tretiemu 30 minútového časovému úseku trvania predmetného programu dva krát prerušil zaradením reklamných blokov, a to o cca 16:34 hod, 16:52 hod a o cca 17:32 hod a 17:49 hod. Súčasne Rada vyslovila, že podľa § 64 ods.5 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a podľa § 67 ods.16 zákona o vysielaní a retransmisii je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Ďalej najvyšší súd zistil, že odporca Oznámením o začatí správneho konania zo dňa 18. decembra 2012 oznámil navrhovateľovi, že voči nemu začína správne konanie vo veci možného porušenia § 35 ods.3 zákona č. 308/2000 Z. z. a súčasne ho vyzval, aby k predmetu správneho konania zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy v súlade s § 32 ods. 2 a 3 v nadväznosti na § 33 ods. 1 a 34 ods. 3 správneho poriadku najneskôr do 10 dní odo dňa doručenia tohto oznámenia, v ktorej lehote sa tiež vyjadril k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní, ktorými sú záznam vysielania programu Šerif Ned Blessing odvysielaný na televíznej programovej službe JOJ Plus dňa 23. septembra 2012 v čase o cca 15:50 hod. a prepis/popis skutkového stavu, ktorý tvorí prílohu tohto oznámenia. Oznámenie s výzvou na vyjadrenie zo dňa 18. decembra 2012 bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 14. januára 2013. Navrhovateľ v určenej lehote vyjadrenie odporcovi nezaslal. Odporca opätovnou výzvou na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie v predmetnom správnom konaní zo dňa 19. februára 2013 opätovne vyzval navrhovateľa k podaniu stanoviska, k čomu mu určil lehotu 5 dní, ktorá výzva bola doručená právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 26. februára 2013. V oboch výzvach odporca poučil navrhovateľa, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 správneho poriadku. Dňa 25. marca 2013 bolo odporcovi doručené vyjadrenie navrhovateľa, v dôvodoch, ktorého navrhovateľ zameriaval svoju pozornosť len k výkladu ustanovenia § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a práva vysielateľa na slobodu prejavu na základe čl. 10 Dohovoru. Jazykový výklad ustanovenia § 35 ods.3 zákona o vysielaní považoval za nejednoznačný. Tvrdil, že nedostatok právnej normy nie je možné odstrániť ani aplikačnou a interpretačnou praxou Rady, nakoľko nedostatok presnej špecifikácie právnej povinnosti vysielateľa v právnej norme, nie je možné nahradiť správnu úvahou orgánu výkonnej moci, poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Amann proti Švajčiarsku (rozhodnutie č. 27798/95) a nález Ústavného súdu SR z 2. júna 2009 sp. zn. III. ÚS 42/09 - 77. Uviedol, že keďže je viac ako jednoznačné, že vzhľadom na absenciu presného, jasného a špecifického zákonného ustanovenia sa takáto povinnosť stáva pochybnou, a teda pri jej hodnotení je potrebné aplikovať zásadu in dubio mitius, v rozsahu menej obmedzujúceho spôsobu plnenia povinností vyplývajúcich zo zákona o vysielaní, ktorú je Rada povinná na predmetnú vec aplikovať. Vyslovil názor, že nie sú splnené zákonné predpoklady na vedenie správneho konania a prípadné rozhodnutie o porušení povinnosti v zmysle § 35 ods. 3, a preto navrhoval, aby Rada predmetné správne konanie proti nemu zastavila. Rada na zasadnutí, konanom dňa 26. marca 2013, prijala uznesenie, ktorým rozhodla o porušení právnej povinnosti navrhovateľa ustanovenej v § 35 ods.3 zákona č. 308/2000 Z. z. predmetným skutkom a uložila mu sankciu, o čom spísal zápisnicu o hlasovaní.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že Rada pri vykonávaní dôkazov postupovala v rozpore so správnym poriadkom, keď nevyhotovila zápisnicu svedčiacu o tom, že vzhľadnutím záznamu predmetného vysielania sa oboznámila bezprostredne priamym pozorovaním s jeho obsahom, poukazom na právnú



úpravu ustanovenú v § 71 ods. 1 zákona o vysielaní v spojení s § 34 ods. 2 a 4 správneho poriadku a § 22 ods. 1,2,3 správneho poriadku, čím nedostatočne zistila skutkový stav veci, zistený skutkový stav je v rozpore s obsahom spisov a v konaní Rady bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, v ktorej súvislosti dal do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu ČR sp. zn. 7As/57/2010 - 82 z 3. apríla 2012, najvyšší súd nepovažoval jeho námietku za dôvodnú.

Podľa § 22 ods.1 správneho poriadku o ústnych podaniach a o dôležitých úkonoch v konaní, najmä o vykonaných dôkazoch, o vyjadreniach účastníkov konania, o ústnom pojednávaní a o hlasovaní správny orgán spíše zápisnicu.

V citovanej právnej úprave zákonodarca ustanovuje, že správny orgán spíše zápisnicu pri ústnom podaní, pri dôležitom úkone v konaní, pri ústnom pojednávaní a ak vo veci koná a rozhoduje kolektívny správny orgán pri hlasovaní. Podľa okolností prípadu je na zvážení správneho orgánu, ktoré úkony v konaní bude považovať za dôležité, čo vyplýva z dikcie zákonom stanovenej „najmä“. Zápisnica predstavuje písomný záznam o vykonanom procesnom úkone, resp. konaní o jeho výsledkoch, ktorý vyhotovuje zamestnanec správneho orgánu. Dôležitosť zápisnice spočíva v tom, že má dôkaznú moc verejnej listiny (§ 37), pričom zápisnica je len jeden z možných dôkazov v správnom konaní (34 ods. 2), a preto nemá vyššiu dôkaznú hodnotu než iné dôkazy a správny orgán je povinný ju hodnotiť v súlade s § 34 ods. 5.

Vychádzajúc zo skutkových zistení v danej veci je zrejmé, že navrhovateľ v stanovisku k začatiu správneho konania nevzniesol námietku, v ktorej by vyjadril pochybnosti k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní, uvedených v oznámení o začatí správneho konania - záznam z vysielania a prepis/popis skutkového stavu tvoriaceho prílohu oznámenia, vo vyjadrení taktiež nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu a nevyjadril ani pochybnosti o tom, že by odporca v predmetnom konaní postupoval len z prepisu/popisu vypracovaného kanceláriou Rady bez bezprostredného vzhľadnutia odvysielaného programu. Odporca sa k uvedenej námietke navrhovateľa vyjadril v písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku tak, že uviedol, že z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamu z vysielania, je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho zhliadnutím a spochybnenie sledovania programu, ktorého obsah je predmetom správneho konania členmi Rady, nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľa sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše aj zavádzajúce.

Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd dospel k záveru že nevyhotovenie zápisnice resp. iného záznamu odporcom o oboznámení sa so záznamom z predmetného vysielania v danom prípade nie je možné považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia v zmysle § 250i ods.3 O.s.p.. Pokiaľ navrhovateľ v danej súvislosti dal do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu ČR sp. zn. 7As/57/2010 - 82 z 3. apríla 201, najvyšší súd zastáva názor, že nie je možné vychádzať z právneho názoru Najvyššieho správneho soudu ČR uvedeného v tomto rozhodnutí, keďže jeho právny názor bol ustálený na inej právnej úprave vyplývajúcej z § 18 odst. 1 správneho rádu.

Najvyšší súd nesúhlasil ani s ďalšou námietkou navrhovateľa, ktorou namietal nesprávne právne posúdenie veci, nepreskúmateľnosť rozhodnutia a vadu konania, keď citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona o vysielaní tvrdil, že jazykový výklad predmetného ustanovenia je nejednoznačný a je z neho možné vyvodiť viacero interpretácií, nesúhlasiac s výkladom Rady.

Podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z citovanej ústavnej úpravy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musia byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti

štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy ako individuálneho správneho aktu.

Zákonodarca v zákone č. 308/2000 Z. z. upravuje postavenie a pôsobnosť Rady pre vysielanie a retransmisii, práva a povinnosti vysielateľa, prevádzkovateľa retransmisie, poskytovateľa audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a právnických osôb alebo fyzických osôb uvedených v § 2 ods. 3 a 4 (§ 1).

Podľa § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, (§ 5 ods. 2 zákona č. 618/2003 Z.z.o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon), okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie.

Podľa článok 20 ods.1,2 smernice 2010/13/EÚ členské štáty zabezpečia, aby pri zaraďovaní televíznej reklamy alebo telenákupu do programov nebola pri zohľadnení prirodzených prestávok, dĺžky a povahy daného programu narušená integrita programov a neboli dotknuté práva držiteľov práv.

Vysielanie filmov vyrobených pre televíziu (okrem viacdielných sérií, seriálov a dokumentárnych programov), kinematografických diel a spravodajských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút. Vysielanie detských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút v prípade, že plánovaná dĺžka trvania tohto programu je viac ako 30 minút. Počas bohoslužieb nie je možné zaraďovať do vysielania televíznou reklamou ani telenákup.

Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy je zrejмый účel zákonodarcu stanoviť podmienky povinnosti vysielateľa pri prerušovaní vysielania spravodajského programu alebo audiovizuálneho programu televíznou reklamou alebo telenákupom sledujúc cieľ ochrany divákov pred nadmerným prerušovaním sledovaného programu a v neposlednom rade aj autorov diela, spracovaného vo vysielanom programe. Na základe gramatického a logického výkladu citovanej právnej normy - § 35 ods.3 zákona o vysielaní v súlade s cieľom zákona je možné vykladať uvedenú právnu normu len tak, že zákonodarca povoľuje vysielateľovi prerušiť vysielanie spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela televíznou reklamou alebo telenákupom jedným prerušením na každý 30 - minútový úsek.

Najvyšší súd súhlasí s tvrdením navrhovateľa, že nedostatok právnej normy nie je možné odstrániť ani aplikačnou a interpretačnou praxou Rady, nakoľko nedostatok presnej špecifikácie právnej povinnosti vysielateľa v právnej norme nie je možné nahradiť správnu úvahou orgánu výkonnej moci. Taktiež súhlasil s jeho názorom, že ak je jednoznačné, že vzhľadom na absenciu presného, jasného a špecifického zákonného ustanovenia sa takáto povinnosť stáva pochybnou a teda pri jej hodnotení je potrebné aplikovať zásadu in dubio mitius, v rozsahu menej obmedzujúceho spôsobu splnenia povinností vyplývajúcich zo zákona o vysielaní.

Senát najvyššieho súdu však nesúhlasí s názorom navrhovateľa, že znenie právnej úpravy ustanovenej v § 35 ods.3 zákona č. 308/2000 Z. z. je nepresné, nejasné a nedostatočne špecifikované, čo umožňuje jeho mnohostrannú interpretáciu. Taktiež nemôže súhlasiť s tvrdením navrhovateľa, že ustanovenie článku 20 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. marca 2010, ktoré bolo transponované do zákona o vysielaní, je taktiež nejednoznačné.

Ustanovenie § 35 ods. 3 zákona o vysielaní predstavuje transpozíciu ustanovenia článku 20 ods. 2 Smernice. Podľa názoru najvyššieho súdu právna úprava uvedenej povinnosti ustanovenej v § 35 ods.3 zákona č. 308/2000 Z. z. ako aj v čl. 20 uvedenej smernice je stanovená jasným a určitým spôsobom a

teda jednoznačne a nedovoľujúc mnohostranný výklad. Výklad právnej úpravy nastolený navrhovateľom, podľa ktorého predmetné ustanovenie rovnako umožňuje vyvodiť záver, že vysielateľ je oprávnený prerušiť program ľubovoľným počtom „reklamných“ prerušení v ľubovoľnom časovom rozstupe, za súčasného dodržania podmienky, že počet prerušení zodpovedá počtu 30 -minútových úsekov vysielaného programu, podľa názoru súdu nevychádza z obsahu právnej úpravy ustanovenej v citovaných právnych normách - § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., čl. 20 Smernice a navrhovateľ týmto výkladom neprímeraným spôsobom vybočuje z rámca obsahu ich znenia, zavádzajúcim spôsobom ich dopĺňa. Najvyšší súd výklad navrhovateľa považoval za účelový.

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd aj návrh navrhovateľa, aby Najvyšší súd SR predmetné odvolacie konanie prerušil a obrátil sa na Súdny dvor EÚ s požiadavkou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke k výkladu a aplikácie ustanovenia článku 20 ods. 2 Smernice, považoval za nedôvodný, keď dospel k záveru, že právna úprava ustanovená v čl. 20 je jednoznačná a Rada v preskúmanom rozhodnutí porušenie právnej povinnosti navrhovateľom posúdila správne a v súlade s § 35 ods.3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktoré ustanovenie si vyložila správne a v súlade s čl. 20 uvedenej smernice.

Najvyšší súd nesúhlasil ani s námietkou navrhovateľa, že Rada v danom prípade zasiahla do základného práva vysielateľa na slobodu prejavu, poukazom na konštantnú judikatúru ESĽP, ako aj na nález Ústavného súdu SR z 2. júna 2009 sp. zn. III ÚS 42/09-77, v zmysle ktorého „ustanovenie čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy ako aj čl. 10 ods. 1 Dohovoru zaručujú ochranu pred zasahovaním orgánov verejnej moci do výkonu práva na slobodu prejavu, vytýkajúc Rade, že sa posúdením kritérií legality a legitimacy a proporcionality zásahov zaoberala nedostatočne, tieto kritéria vyhodnotila nesprávne, resp. kritérium legitimacy a proporcionality v napadnutom rozhodnutí nijakým spôsobom neskúmala a ich existenciu nijako neodôvodnila, čím je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť a súčasne Rada týmto konaním mu odňala možnosť konať pred orgánom verejnej moci a súdom.

Sloboda prejavu je jedným z hlavných základov demokratickej spoločnosti, jednou z prvoradých podmienok jej pokroku a rozvoja každého jednotlivca, zahŕňa však nielen slobodu názoru a prijímania a rozširovania informácií a myšlienok, ale obsahuje aj povinnosť a zodpovednosť. Právo slobody prejavu patrí medzi základné politické práva v právnom poriadku každej demokratickej spoločnosti a v právnom poriadku Slovenskej republiky je zakotvené v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky. V zmysle čl. 7 ods.5 Ústavy Slovenskej republiky Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd (oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.) je pre orgány verejnej moci pri výkone činnosti v rozsahu ich kompetencie záväzným právnym predpisom, majúcom prednosť pred zákonom. Dohovor slobodu prejavu a informácií ustanovuje v čl. 10.

Podľa čl. 26 ods.1 až 4 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povoleníacemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

Cenzúra sa zakazuje.

Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Podľa čl.10 ods.1,2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu

úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Z uvedenej právnej úpravy zakotvanej v Ústave Slovenskej republiky ako aj v Dohovore vyplýva, že je v právomoci štátu zákonom ustanoviť také právne prostriedky, ktorými môže obmedziť právo na slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných (čl. 26 ods.2 Ústavy SR), bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci (čl. 10 ods.2 Dohovoru).

V právnom poriadku Slovenskej republiky zákonodarca výkon týchto slobôd obmedzuje vo viacerých zákonoch sledujúc cieľ ochrany pred zneužitím týchto slobôd, keďže ich výkon zahŕňa aj povinnosti a aj zodpovednosť. Takáto právna úprava z dôvodov vyššie uvedených je ustanovená aj v zákone č. 308/2000 Z. z., pričom rozsah „nevyhnutnosti“ v demokratickej spoločnosti sa musí posudzovať ad hoc s legitímnym cieľom, čo vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva.

Zákonodarca zákonom č. 308/2000 Z. z. zveruje do právomoci Rade presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom (§ 4 ods.1,2 zákona č. 308/2000 Z. z.). Do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa zákona o vysielaní a retransmisii a podľa osobitných predpisov, ako aj ukladať sankcie vysielateľom za porušenie právnej povinnosti (§ 5 ods.1 zákona č. 308/2000 Z. z.).

Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd považoval za nedôvodné námietky navrhovateľa, keďže z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Rada sa kritériami podmieňujúcimi obmedzenie práva slobody prejavu vysielateľa zaoberala a aj dostatočne vyporiadala. Právo na slobodu prejavu nie je absolútne. Článok 26 ods. 4 Ústavy SR. ako aj čl. 10 ods.2 Dohovoru umožňuje obmedzenie tohto práva na základe zákona, ktorým v tomto prípade je právna úprava ustanovená v § 35 ods.3 zákona č. 308/2000 Z. z., sledujúc práva iných a to ochranu divákov pred nadmerným reklamným tlakom, ako aj autorov audiovizuálny diel zachovaním integrity týchto diel. Podľa názoru súdu postupom Rady nebola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred orgánom verejnej moci a ani pred súdom.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že Rada uložila vysielateľovi sankciu bez predchádzajúceho upozornenia na opakované porušenia namietanej povinnosti, keďže rozhodnutia, ktorými ho Rada upozornila na porušenie povinností - rozhodnutia rady RL/39/2011, RL/40/2011 a RL/ 86/2011 boli napadnuté žalobou na Krajskom súde v Bratislave, o ktorých doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté.

Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že rozhodnutia Rady č. RL/39/2011 a RL/40/2011 nadobudli právoplatnosť dňa 8. júna 2011 a rozhodnutie Rady č. RL/86/2011 dňa 13. októbra 2011 a k spáchaniu správneho deliktu, kladeného navrhovateľovi za vinu, došlo v predmetnom správnom konaní dňa 23. septembra 2012.

Z právnej úpravy ustanovenej v § 64 ods.6 vyplýva, že proti rozhodnutiu o uložení sankcie podľa odseku 1 písm. c) až e) možno podať opravný prostriedok na najvyšší súd do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia rady. V zmysle uvedenej právnej úpravy je teda zrejmé, že proti rozhodnutiu Rady, ktorým bola vysielateľovi uložená sankcia „upozornenie na porušenie zákona“ podľa § 64 ods.1, písm. a/, nie je možné podať opravný prostriedok a teda rozhodnutie nadobúda právoplatnosť okamihom doručenia. Takéto rozhodnutie je preskúmateľné súdom postupom podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku na základe žaloby (§§ 247 a nasl.).

Vzhľadom k uvedenému v danom prípade podmienka ustanovená v ust. § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., v zmysle ktorej pokutu Rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ

audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť, bola splnená. V danej súvislosti súd dáva do pozornosti právnu úpravu ustanovenú v § 250l ods. 1 v spojení s ust. § 250i ods. 1 O.s.p., podľa ktorej pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Keďže v čase vydania napadnutého rozhodnutia navrhovateľ opakovane porušil uvedenú povinnosť, nemôže súd v rámci prieskumu predmetnej veci na uvedenú námietku prihliadnuť.

Pokiaľ navrhovateľ záverom namietal, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, najvyšší súd vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu ani tieto námietky nepovažoval za dôvodné.

Vo vzťahu k týmto námietkam najvyšší súd konštatuje, že dôvody rozhodnutia odporcu považuje za logické, vyúsťujúce zo skutkových zistení danej veci, Rada skutkové zistenia kvalifikovala správne, keď konštatovala, že predmetným skutkom boli naplnené znaky porušenia zákona podľa uvedeného zákonného ustanovenia. Odporca dostatočne a zrozumiteľne zdôvodnil svoje skutkové závery a správne úvahy, ktorého viedli k záveru uvedenému v preskúmanom rozhodnutí. Záver Rady súd považoval za určitý a zrozumiteľný. Z uvedených dôvodov napadnuté rozhodnutie odporcu nie je možné považovať za nezrozumiteľné pre nedostatok dôvodov. Súčasne podľa názoru súdu sa Rada nedopustila v konaní takej vady, ktorá by mohla mať za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov nepovažoval námietky navrhovateľa uvedené v jeho opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady za relevantné na vyhovenie jeho odvolacieho návrhu.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako vecne správne a v súlade so zákonom potvrdil podľa § 250q ods.2 O.s.p..

O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 250k ods.1 O.s.p. v spojení s § 250l ods.2. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní neúspešný.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.